

community

The New Apostolic Church around the world

02/2022/LV

Dzīve kopībā

Ievadraksts
Vēsts visiem

Dievkalpojums
Kopā Kristū

Baznīcas mācība
Pasargāt dzīvību

New Apostolic Church
International

■ Ievads

3 Viena vēsts visiem

■ Dievkalpojums

4 Kopā Kristū

■ Bērnu stūrītis

10 Dāvids un Jonatāns

12 Vizītē pie Kalvina Londonā
(Anglija)

■ Doktrīna

14 Pasargāt dzīvību –
kur vien iespējams

■ Global News

18 2021: amats, sievietes un
Bībele

Vēsts visiem

Mīļie brāļi un māsas,

vai jūs pazīstat stāstu par Jēzu, kad Viņš savā dzimtajā pilsētā Nācuretē sinagogā lasa Toru? Viņš lasa no Jesajas 61, 1-2, kur ir rakstīts:

„Dieva tā Kunga Gars ir nolaidies uz mani, jo tas Kungs ir mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību; pasludināt tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atmaksas dienu un iepriecināt visus noskumušos.”

Un Jēzus uzlūkoja sapulcējušos cilvēkus un sacīja tiem, kas Viņš ir (Lūkas 4, 21).

Jēzus vienmēr uzsvēra, ka Viņš ir nācis pie nabagiem, apspiestajiem, slimiem un noskumušiem. Viņi bija tie, kuri Jēzum bija nepieciešami visvairāk.

Bet šeit ir labā vēsts visiem, kuri saka: es neesmu nabags, apspiests, slimis vai noskumis, vai evaņģēlijs der arī man?

Jā, šeit Jēzus uzrunā pavisam konkrēti ne tikai nabagos, bet arī tos, kuri nabagi ir pārnestā nozīmē:

- kuri ir pazemīgi un zina, ka viņiem ir vajadzīga žēlastība,
- kuri cieš atšķirtībā no Dieva grēka dēļ un ir sasaistīti.

Viņiem Jēzus sludināja evaņģēliju, un Viņš sūtīja apustuļus, lai tie nestu tālāk evaņģēliju. Šodien arī ir apustuļi, tāpat kā mēs, kas sūtīti no Dieva, lai sludinātu evaņģēliju.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Evaņģēlijs ir pieejams visiem, jo visi cieš savu grēku dēļ. Mēs esam saņēmuši uzdevumu no Dieva, lai teiktu: Dievs vēlas visus cilvēkus atbrīvot no grēka un tos atkal atvest kopībā ar Sevi.

Kādi pieņems evaņģēliju, citi ne. Neļausim sev zaudēt drosmi. Neviens nevarēs kavēt Kungu pabeigt savu uzsākto darbu.

Ar sirsnīgiem sveicieniem jūsu

Žans Luka Šneiders

I Kopā Kristū

Jaunā gada dievkalpojums notika 2. janvārī
Gifhornas (Vācija) baznīcā

Attēls: Marcel Felde

Apustuļu darbi 2,44

*Bet visi ticīgie turējās
kopā, un viss tiem bija
kopīgs.*

Sirsnīgi mīļie brāļi un māsas, mēs esam pateicīgi mīļajam Dievam, ka jau šī gada sākumā mēs varējām sanākt kopā un piedzīvot dievkalpojumu, kaut arī nedaudz neparastā veidā. Es jau zinu, ka jaunā gada sākums ne visai atbilst mūsu vēlmēm. Mēs vēlējamies to pavisam citādu. Visur vēl valda pandēmija, viss vēl ir neierasts un komplicēts. Bet, mīļie brāļi un māsas, mūsu 2022. gada programma nemainās. Programma ir un paliek: mēs gatavojamies uz mūsu Kunga un Meistara Jēzus Kristus atnākšanu. Tā nav tukša frāze, es to uzseru pavisam apzināti, mūsu programma netiks mainīta! Mēs gaidām uz Kunga atnākšanu un gatavojamies tai. Nevajadzētu būt tā, ka ikdienas rūpes un viss pārējais noslāpētu mūsos dievišķo dzīvību. Te mums ir jāuzmanās. Tas nedrīkst notikt! Protams, tā ir pavisam nopietna iespēja, un mēs ejam ar pilnu atbildību, ar visu savu saprātu, bet arī ar uzticēšanos Dievam, zinot, ka mums ir jādara tas, ko

mēs varam darīt, un mīļajam Dievam ir savs darbs darāms. Bet tas mums nedrīkst būt par šķērslī, lai gatavotos arī tālāk uz Kristus atnākšanu. Un te es saskatu briesmas, kas varētu gūt virsroku un kas pilnībā tiek prasīts no mums. Tam nebūs notikt! Mīļie brāļi un māsas, padomāsim par mūsu vecākiem vai vecvecākiem, kuri piedzīvoja kara laiku. Protams, es te nevēlos visu dramatisēt, bet tad tomēr bija pavisam citi apstākļi. Un viņi turpināja sevi gatavot uz Kunga atnākšanu. Es iedomājos par daudziem brāļiem un māsām citās zemēs, kuriem klājas slikti, kā Rietumāfrikā, Mali, Burkinā Faso, kur lielākais mūsu brāļu un mūsu skaits piedzīvo islāmistu un džihādistu ekstrēmistu uzbrukumus. Es varu par to liecināt: viņi turpina gatavoties uz Kunga atnākšanu. Es iedomājos par mūsu brāļiem un māsām Latīņamerikā, kuriem jādzīvo pavisam sliktos dzīves apstākļos. Es iedomājos par brāļiem un māsām Vācijā, kuriem ir uzbrukušas jaunas slimības, kuri ir lielā postā, kuri saņem vienu sliktu ziņu pēc otras. Arī no viņiem mēs sagaidām, ka tas ir pavisam normāli, ka viņiem arī ir jāgatavojas uz Kunga atnākšanu. Kas der viņiem, der arī mums. Es nevēlos ieslikt detaļās, mīļie brāļi un māsas, bet mums ir jāuzmanās. Mēs pieejam šai lietai ar saprātu un pilnas atbildības sajūtu, bet arī ar uzticēšanos un pašāvēību uz Dievu, taču tas viss nedrīkst mums būt par šķērslī, mūsu prioritāte ir gatavošanās Jēzus Kristus atnākšanai. Tam mēs gatavojamies neatkarīgi no tā, kas notiek šai pasaulē un kas mums jāpiedzīvo.

Mēs gaidām, kad nāks mūsu Kungs Jēzus un paņems mūs pie sevis. Viņš nāks, lai paņemtu savu draudzi pie sevis. Es šo vārdu „mūs” esmu īpaši uzsvēris, jo Kungs nenāks, lai paņemtu kādu daudzumu mīļo brāļu un mūsu – atsevišķu sekotāju - pie sevis. Viņš nāks, lai paņemtu savu draudzi pie sevis. Ticīgo draudzi, kuru tas ir radījis Svētā Gara spēka iedarbībā, lai tie būtu kā viens vesels, tas ir, draudze jeb līgava. Tā ir līgava, kuru savā atnākšanas dienā Kungs paņems pie sevis. Tāpēc arī mūsu devīze šajā gadā ir „Kopā Kristū”. Mēs vēlamies būt mūžīgā kopībā ar Dievu. Kas tad pieder līgavai? Tie ir tie, kuri ir pildīti ar Viņa dzīvību un atbilst Viņa gribai, kuri pūlas jau šodien būt kopībā ar Dievu. Tad viņi tiks ievesti mūžīgā kopībā ar Dievu, jo tie ir tam noskaņojušies, ka viņi ir piepildīti ar dzīvību no Viņa. To es jau bieži esmu uzsvēris, ka dievišķā dzīve ir definēta kopības dzīvē. Trīsvienīgais Dievs ir Tēva, Dēla un Svētā Gara kopība. Tā nav kāda teologa jauka ideja, bet gan dievišķā patiesība. Te ir daudz kas ietverts. Dievs

Tēvs, Dievs Dēls un Dievs Svētais Gars – trīs Personas, kuras atrodas pastāvīgās attiecībās un pastāvīgi ir kā viens vesels. Dievs cilvēku radīja pēc savas līdzības. Un tas ir tā izcelts: Dievs nav radījis cilvēku kā atsevišķu personu, Viņš radīja cilvēkus, vīrieti un sievieti, kuriem ir jādzīvo kopībā. Līdzīga ir būtība un daba, taču tiem ir vajadzīgas savstarpējas attiecības un tiem jādzīvo kopībā. Kopībā ar Dievu un kopībā savā starpā. Un tas tā notika, kamēr tie pildīja Dieva gribu. Viņiem bija kopība ar Dievu un kopība savā starpā. Pēc grēkā krišanas tas izmainījās, taču Dieva griba palika iepriekšējā. Kāda tad ir Dieva griba attiecībā pret savu līgavu? Tēvs grib, lai viņi ir kā viens vesels, kā mēs esam viens vesels, tu un es. Tas pierāda, ka dievišķā dzīvība ir dzīve kopībā. Mēs vēlamies tikt piepildīti no šīs dievišķās dzīvības un būt kā viens vesels ar Dievu, bet arī kopībā savā starpā, dzenoties pēc tā, lai ticīgo kopība kļūtu arvien stiprāka un redzamāka.

„Kopā Kristū” nozīmē arī to, ka mēs kā pirmie kristieši vienmēr no jauna sanākam un kopā svinam dievkalpojumu. Apustuļu darbos tiek runāts par to, ka pirmajiem kristiešiem, kad tie bija saņēmuši Svētā Gara dāvanu, bija nepieciešamība sanākt kopā. Visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs. Viņi mēdza ik dienu vienprātīgi sanākt svētnīcā, tur piedzīvoja jūdiem domātu dievkalpojumu un tad gāja pa mājām un kā kristieši svinēja svēto vakarēdienu. Jeruzalemes draudzē iesākumā – un tā nebija citās draudzēs - rīkojās šādi – viņi pārdeva savus īpašumus un izdalīja visiem, cik katram vajadzēja, lai nevienam nebūtu jādzīvo trūkumā. Un viss viņiem bija kopīgs. Mūsdienās tas ir mazliet citādi. Katram drīkst piederēt auto vai divi, vai trīs, savi īpašumi. Taču šeit netiek runāts par pasaulīgo mantību, bet gan par garīgo bagātību. Mums ir daudz kas kopīgs. Mums visiem ir viens aicinājums, mums visiem ir viena ticība un viens Kungs un Meistars, mums visiem ir viena nākotne: Kristus mums visiem ir viens un viss! Un, tā kā tas ir ļoti svarīgi, ka tas ir mums kopīgs, mums vienkārši ir nepieciešamība sanākt kopā, lai paliktu kopībā ar Dievu un savā starpā dievkalpojumā. Par to Pāvils saka: tāpēc, ka mums ir viens Gars, mēs esam vienisprātis un mums ir nepieciešamība sanākt kopā un vienprātībā, vienā mutē Dievu slavēt. Tas nāk no tā, ka tie, kas nonāk līdz ticībai, kuriem ir Svētais Gars, draudze, kas pildīta ar Svēto Garu, ir vienisprātis un tie sapulcējas vienprātīgi kopā, lai vienā mutē slavētu, godātu un pateiktos Dievam. Kungs Jēzus aicina mūs būt kopā, jo Viņš vēlas kopā ar mums lūgt Dievu, Viņš vēlas

Dievišķā dzīvība ir dzīve kopībā.

kopā ar mums ēst, Viņš grib mūs stiprināt, kā Viņš to darīja ar saviem mācekļiem: nāciet visi pie Manis!

Viņš rūpējas par mums, Viņš ir mūsu vidū, kopībā. Tā ir personīgā doma: dievkalpojuma apmeklējumam ir arī sabiedriska dimensija. Neņemiet manis teikto, lūdzu, ļaunā, jo tas nav politisks izteiciens, taču cilvēki ir tā radīti: ja viņi vēlas savu viedokli izpaust un ja tas viņiem liekas svarīgs, tad viņi zina, ka tas ir mūsu viedoklis. Taču, ja es to mēģinu veikt viens pats, tam nav panākumu. Kā tad rīkojas, ja vēlas, lai pārējie uzzinātu mūsu viedokli un to, ko mēs vēlamies? Tad vāc parakstus vai arī sanāk kopā uz kādu demonstrāciju un iziet ielās - kopā, jo zina, ka tagad mūs vairāk redzēs, dzirdēs un uzklaudīs. Kad mēs to kopā darām, kad mēs to visi kopīgi parakstam, ja mēs visi kopā sūtam vēstules, ja mēs visi kopā demonstrējam un maršējam, tad mūs sāk uztvert nopietnāk, mūsos ieklausās. Tad mēs apzināmies: kopībā mēs varam panākt vairāk. Mīļie brāļi un māsas, kā kristieši mēs vēlamies darīt zināmu, ka mēs neesam vienisprātis ar to, ka pasaulē valda

ļaunais. Mēs esam pret ļaunā valdīšanu. Mēs esam par Jēzus Kristus valdīšanu. To es vēlos tagad pateikt šādi: ir jauki, ja mēs to sludinām katrs savā vietā, taču, ja kristieši nesanāk kopā dievkalpojumā, tad tas nedod it neko. Arī šajā ziņā dalība dievkalpojumā ir sabiedriska dimensija. Tā kristieši liecina, ka viņi nepiekrīt tam, kas notiek, mēs esam pret ļauno, mēs esam par Jēzu Kristu. Dievkalpojumā mēs piedzīvojam kopību.

Bet mēs varam turpināt tālāk. Dievkalpojumā katrs sēž savā vietā, var viens otru sveicināt, var nedaudz viens ar otru aprunāties, bet arī tam nav būtiskas nozīmes. Tas sniedzas vēl tālāk. Mums vēl ir jāmacās dzīvot

kopībā. Tas ir nākamais solis. Draudzes kopības labad mums vēl ir jāmacās arī dzīvot kopībā. Dzīvot kopībā nozīmē, ka mums ir jāmacās pārvarēt to, kas mūs šķir. Mēs visi esam atšķirīgi, katram ir savs viedoklis, katram ir savas idejas, katram ir sava būtība, un tas viss ir pareizi. Mums tikai jāiemācās ar to apieties. Tas nenozīmē, ka mums būtu jāatsakās no savas identitātes un visiem jārikojas pēc viena šablona, visiem jāklūst vienādiem, protams, nē. Mums ir

Dievkalpojuma apmeklēšanai ir arī sabiedriskā dimensija

jāmācās akceptēt otru neatkarīgi no tā būtības. Es arvien biežāk ievēroju, ka mūsdienās cilvēki komunikācijas līdzekļus izmanto muļķīgā veidā. Vēl nekad nav bijusi tik liela iespēja cilvēkiem komunicēt savā starpā. Un kā viņi to izmanto? Tie sadarbojas tikai ar tiem, kuri domā tāpat un ir tādi paši savā raksturā. Tie veido grupas un komunicē cits ar citu, dalās ar jaunumiem un fokusējas uz tiem, kuri domā līdzīgi un ir tādi paši savā būtībā. Taču tā nav lietas būtība. Mums ir jāamācās akceptēt otru tādu, kāds viņš ir, un tikt galā ar to. Tas nav tāpēc, lai valdītu miers un viss būtu kārtībā.– nē, tas iet tālāk. Mums ir jāamācās un jāpierāda, ka tas, kas mums ir kopējs, ir daudz svarīgāks par to, kas mūs šķir. Tas ir pagrieziena punkts. Mums kopīgs ir Kristus. Mums ir nākotne, aicinājums, kalpošana labklājībai. Tas viss ir daudz svarīgāks par mūsu pašu viedokli. Un te es saredzu lielu problēmu, tas ir, mūsu uzskati un persona ir svarīgāka par to, kas man ir kopīgs ar manu ticības brāli: Kristus, ticība, nākotne.

Brāļi un māsas, tas nevar tā turpināties. Pārvarēsim to, kas mūs šķir, un pateiksim skaidri, ka Kristus ir mums svarīgāks un tas mums visiem ir kopīgs.

Dzīvojot kopībā nozīmē būt gataviem dalīties. Tas iesākās ar Jāni Kristītāju. Jā, tas, ko viņš teica, daudziem negāja pie sirds. Taču viņš pavisam konkrēti teica jūdiem, ka tam, kam ir divi krekli, lai dod tam, kam nav neviena. Tas toreiz daudziem nepatika, un droši vien arī šodien tas tā būtu. Te varbūt netiek runāts par naudu, māju vai auto, te tiek domāta attieksme. Jau toreiz Svētais Gars gribēja caur Jāni Kristītāju vērst uzmanību uz to, lai tu redzētu arī savu tuvāko, tev ir jāredz sava tuvākā vajadzības un uz tām jāreaģē. Nevis domāt tikai par sevi, bet gan pārvarēt egoismu un no sirds un patiesi redzēt arī sava tuvākā vajadzības un tam palīdzēt. Tas nozīmē būt kristietim! Un uz to jāskatās tālāk. Jāskatās tālāk par savu paaudzi. Un tā ir mūsdienu sabiedrības tēma. Katrai paaudzei ir savas vajadzības un prasības, savas vēlmes, un par tām cilvēki cīnās pavisam egoistiskā veidā. Skatīsimies pāri mūsu paaudzei un redzēsim, kādas vajadzības ir bijušas paaudzei pirms mums un kādas būs pēc mums, lai saglabātu un nodotu visu labo nākamajām paaudzēm. Skatīsimies tālāk par savu draudzi, tālāk pāri mūsu zemes robežām un vajadzības gadījumā pareizi rīkosimies.

Dzīvojot kopībā – Pāvils brīnišķīgā veidā ir aprakstījis dzīvi kopībā Kristus miesā. Un viņš runā pavisam vienkārši: acs nevar teikt, ka tai nav vajadzīga roka. Un galva nevar teikt, ka tai nav vajadzīga kāja.

Dzīve kopībā nozīmē, ka tas ir Dieva gribēts, jo Dievs zināja: lai izpildītu kalpošanu, viens to nespēj. Ja Kristus draudze grib izpildīt savu kalpošanu, ir jāsaprot, ka viena pati tā

nespēs. Vientuļnieks nevar pildīt kalpošanu tādā veidā, kādā Jēzus vēlas to redzēt. Tas ir pirmkārt. Te mēs varam paveikt uzdevumu tikai kopā kā baznīca, kā Jēzus Kristus draudze. Mums ir nepieciešama Kristus miesa. Tas sevišķi ir jāņem vērā attiecībā uz amatnesēju un draudzi. Tas nav tā, ka te ir amatnesējs un tur ir draudze. Draudze nevar pastāvēt bez amatnesēja, jo caur amatnesēju draudze saņem pestīšanu. Taču te ir nepieciešama savstarpēja darbība. Citādi tas nevar notikt. Notiek savstarpēja aizlūgšana, lūgšana vienam par otru. Tas jau ir skaisti aprakstīts Bībelē. Te tiek runāts arī par to, ka vieni ir, kas sēj, un citi, kas novāc ražu. Tas ir, uzdevumi un atbildība ir dažāda, bet prieks ir kopējs. Mīļie brāļi un māsas, katram draudzē ir savs uzdevums, un katram ir sava atbildība. Vienam ir tādas dotības, otram – citas, un katram ir savs uzdevums. Ja katrs savā vietā izpilda savu uzdevumu, visiem ir kopējs prieks un šis prieks ir Jēzū Kristū.

Mīļie, būt kopībā nozīmē būt gataviem dot citiem, kā arī – un tas ir ļoti svarīgs punkts - būt gataviem saņemt no otra. Te varētu teikt, ka tas ir pavisam vienkārši - saņemt kaut ko no otra. Bet tik vienkārši tas pavisam nav. Es jūtu, ka cilvēki arvien vairāk sevi nostāda tādā pozīcijā, ka nevēlas no cita neko, vēlas būt pilnīgi neatkarīgi, vēlas netikt iesaistīti, būt pilnīgi patstāvīgi un nejusties kādam parādā. Ar domu, ka labāk man ir mazāk, bet es nevēlos ne no viena neko saņemt... Tāda ir mūsdienu sabiedrības pazīme – cilvēki negrib neko no otra, nevēlas palikt kādam parādā, justies vainīgam, nevēlas nonākt neērtā situācijā, grib būt neatkarīgi. Taču šī nostāja ir pretrunā ar ainu par Kristus miesu un līdz ar to pretēja Dieva gribai. Jo Dieva griba ir tāda, ka mums ir jādod un jāsaņem, ka mums ir jābūt pazemīgiem un jāsaņem, ka mēs viens bez otra nespēsim pildīt savu uzdevumu. Tas piederas dzīvei kopībā. Ļausim šai domai darboties arī 2022. gadā, mēs vēlamies dzīvot kopībā, mēs vēlamies pārvarēt to, kas mūs šķir, jo svarīgākais mums ir Kungs, mūsu mērķis, viens Gars, viens aicinājums. Mēs turpinām būt atšķirīgi, katram ir savs viedoklis, un tas tā arī paliks. Es palikšu francūzis, jūs paliksiet vācieši, tas viss ir kārtībā. Taču svarīgākais šeit ir tas, kas mums visiem ir kopējs. Mēs vēlamies savas domas vērst uz to, kā mēs varam aizvien vairāk un intensīvāk dalīties ar to. Katrā ziņā ir nopietni jāuzņem sava tuvākā vajadzības un jādara viss, lai mēs varētu patiesi kalpot vienoti kā Kristus miesa. Kopā visiem kalpot, būt vienam otram blakus un būt gataviem pašiem saņemt kaut ko no citiem, jo mēs atpazīstam to, ka vieni paši mēs to nespēsim.

Ceturtais un pēdējais šīs kopības aspekts ir dzīvo un mirušo kopība. Un tas ir kaut kas ļoti skaists. Mēs nedzīvojam

Aprīņa apustuļa palīgs Helge Mutschler tika pasaukts līdzkalpot (augšā)

Apustulis Ralf Vicariesmann runāja par to, ka vienmēr ir jākopj attiecības (augšā)

nošķirtā pasaulē. Tā ir viena draudze, viena baznīca, redzamā un neredzamā, dzīvo un mirušo. Es atgriežos pie tā, ko esmu pieminējis, proti, iepriekšējā paaudze ir sējusi, un mēs šodien novācam ražu. Mēs dzīvojam no viņu darbiem, no viņu upura, no tā, ko viņi ir uzcēlušī. Viņi sēja, un mēs novācam, bet prieks ir kopējs. Arī dvēselēm mūžībā tas ir spēkā: mums ir viena miesa, mēs piederam vienai baznīcai, viens Gars, Svētais Gars, viena maize, svētais vakarēdiens gan šeit, gan arī mūžībā, mums ir viena nākotne, mums ir viena ticība. Kad mēs domājam par mīļajiem mūžībā, tad redzam to, kā ir bijis agrāk. Bet tas tā nav. Brāļi un māsas, viņi ir katrā dievkalpojumā īpašā veidā, un tās ir Svētā Gara iedarbības sekas. Viņi nav apstājušies uz vietas, kādi ir bijuši

Pirmapustulis nodod svētību zelta kāzās apustulim Edmund Stegmaier un viņa sievai Gerdai (pa labi)

pirms 50 vai 10 gadiem, – Svētais Gars paņem viņus savā aprūpē. Un noteikumi būt gataviem palikt kopībā un augt ir tādi paši kā šeit, tā arī mūžībā. Tas mums vēlreiz jāapzinās. Kad viņi uzlūko mūs, viņi nesatraucas un nesaka: ak, cik slikti ir kļuvis pie dzīvajiem šodien. Viņiem ir tā pati Svētā Gara mācība, un es ticu un esmu pavisam pārliecināts, ka viņi turpina iet šo ticības ceļu un viņiem ir tas pats Dieva vārds. Viņiem šodien ir tāds pats noskaņojums kā mums, dzīvajiem, jo mēs kopā sekojam Svētajam Garam. Viens Gars, viena nākotne, viens prieks. Tas taču ir jauki, ka mums ir šī paļāvība, ka nav šķirtas pasaules, tā ir tikai redzamā un neredzamā pasaule, bet viņi ir kopā ar mums, mūsu mīļotie no mūžības. Viņi piedzīvo to pašu dievkalpojumu, viņi iet to pašu ceļu, un viņiem ir viens un tas pats mērķis. Kad nāks Kungs, Viņš paņems mūs pie sevis, dzīvos un mirušos, un tad mēs tik tiešām kļūsim viena sirds un viena dvēsele. Tad mums būs mūsu gars, mūsu dvēsele, un mums būs atkal miesa, augšāmcelšanās miesa. Tas nav tā, ka dvēsele lidināsies apkārt kā tāds eņģelis, bet mums būs atkal jauns ķermenis, miesa, un varēs atpazīt, kas ir kas, ka tas esi tu un es esmu es, persona paliks, identitāte saglabāsies, tikai viss

neglītāis vairs nebūs. Tad mēs visi būs pilnīgi Kristū un paliksim mūžīgā kopībā ar mūsu Kungu. Brāļi un māsas, tā ir mūsu nākotne. Lūdzu, neļausim sev novērsties no tās, nepakļausimies apkārtējiem kārdinājumiem. Un tas ir pavisam nopietni – mēs nedrīkstam aizmirst: Kungs nāks drīz! Āmen.”

PAMATDOMAS

- Mācīties dzīvot kopībā - ir daļa no gatavošanās uz Kristus atnākšanu.
- Mēs mācāmies pārvarēt atšķirības, palikt savā starpā solidāri un kopā kalpot Kristum.

DĀVIDS UN JONATĀNS

1.SAMUĒLA 18–20

Kad Dāvids cīņā uzvarēja filistieti Goliātu, viņš sāka dzīvot Jonatāna tēva ķēniņa Saula namā. Dāvids un Jonatāns kļuva par draugiem.

Būtībā Jonatānam bija jāklūst par nākamo ķēniņu, jo viņš bija ķēniņa dēls. Taču Dievs par nākamo ķēniņu izredzēja tieši Dāvidu.

Jonatāns tāpēc nekļuva greizsirdīgs. Dāvids bija viņa draugs, un viņš to mīlēja. Lai to viņam pierādītu, Jonatāns uzdāvina Dāvidam savu tērpu, savu zobenu, loku un jostu. Bet ķēniņš Sauls bija greizsirdīgs uz Dāvidu, jo Dāvids bija labs cīnītājs un cilvēki mīlēja viņu vairāk nekā pašu ķēniņu.

Sauls kļuva arvien dusmīgāks, un kādu dienu viņš svieda savu šķēpu uz Dāvidu, kurš tajā brīdī spēlēja uz arfas. Dāvids izvairījās no tā, taču Sauls gribēja viņu nonāvēt.

Jonatāns brīdināja savu draugu: „Noslēpies līdz rītam! Es runāšu ar savu tēvu un rīt tev pastāstīšu, kas viņam ir padomā.”

Jonatāns runāja ar savu tēvu un iestājās par Dāvidu: „Viņš vienmēr cīnījās tavā labā, viņš uzvarēja milzi Goliātu, viņš neko ļaunu tev nav nodarījis. Kāpēc tu gribi viņu nogalināt?”

Sauls apsolīja savam dēlam, ka viņš neko ļauna nedarīs Dāvidam. Jonatāns to izstāstīja Dāvidam, un tas atgriezās ķēniņa namā.

Taču ķēniņš aizmirsā savu solījumu un atkal meta virsū Dāvidam savu šķēpu. Dāvids atkal izvairījās no tā.

Un tajā pašā naktī Dāvids bēga projām. Viņš atkal atgriezās, lai pajautātu savam draugam Jonatānam: „Jonatān, ko es esmu darījis nepareizi? Kāpēc tavš tēvs grib mani nogalināt?” Jonatāns atbildēja: „Tu nemirsi. Mans tēvs taču man to būtu teicis.”

„Jā,” atbild Dāvids, „bet tavš tēvs zina, ka mēs esam draugi, varbūt tāpēc viņš nevēlas tev to teikt.”

Jonatāns vēlējās uzzināt, vai Dāvidam ir taisnība. Tad viņš gribēja atkal nākt ar savu kalpu un izšaut trīs bultas. Ja viņš teiks savam kalpam, kurš savāks bultas: „Bultas atrodas tavā aizmugurē,” - tad viss ir kārtībā un Dāvids var atkal atgriezties ķēniņa namā. Bet, ja viņš teiks savam kalpam: „Bultas atrodas tavā priekšā,” - tad Dāvidam draud briesmas un viņam ir jābēg.

Tikmēr ķēniņa pili rīkoja lielus svētkus. Sauls vēlējās noskaidrot, kāpēc šeit nav Dāvida. Jonatāns aizstāvēja tālumā esošo draugu. Sauls ļoti sadusmojās par to, ka Jonatāns ir Dāvida pusē un svieda savu šķēpu Jonatānam virsū. Tad Jonatāns saprata, ka Dāvidam bija taisnība un viņam bija jābēg.

Šajā naktī Jonatāns nespēja ēst, cik viņš ļoti bija noskumis.

Ar savu kalpu viņš aizgāja līdz tīrumam, lai brīdinātu Dāvidu. Viņš izšāva trīs bultas un teica savam kalpam: „Bultas atrodas

tavā priekšā!” Viņš iespieda rokās savam kalpam loku un bultas un sūtīja to atpakaļ. Viņš vēlējās vēlreiz redzēt Dāvidu.

Viņi atvadījās un kopā raudāja, jo tiem bija jāšķiras.

CIEMOS PIE KALVINA LONDONĀ (LIELBRITĀNIJA)

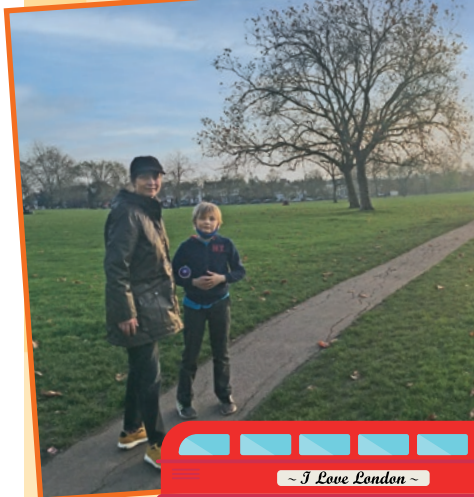
Sveiki! Tas esmu es – Kalvins - kopā ar savu trusi Pufiju un Marbela. Es esmu desmit gadus vecs un pastāstīšu jums par sevi un manu dzimto pilsētu Londonu.

Mani vecāki Ellena un Maikls ir arhitekti. Kad mēs kopā pastaigājamies, mēs aplūkojam ēkas, kā arī bieži apmeklējam izstādes.

Mana mamma jau agri saslima ar demenci. Tas nozīmē, ka viņa atkal un atkal no jauna zaudē atmiņu. Tāpēc viņa jau divus gadus dzīvo pansionātā. Mēs apmeklējam viņu katru otro dienu un labos laika apstākļos izejam pastaigāties parkā kopā ar viņu.

Pārējie manas ģimenes locekļi dzīvo Vācijā. Es viņus labprāt apmeklēju Ziemassvētkos un vasaras brīvdienās. Vectēva 70 gadu jubilejā mēs visi sanācām kopā un nosvinējām viņa dzimšanas dienu. Viņam un manam tētim kopā ir četras māsas. Mēs esam diezgan kupla ģimene!

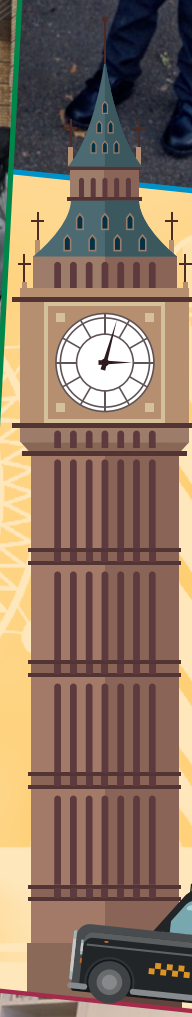

Man patīk gatavot tipisku angļu brokastu ēdienu: ceptu olu ar tostermaizi, biezputru (bet ne auzu) vai pankūkas.

Šeit jūs mani redzat skolas formā manā pirmajā skolas dienā, kad man bija četri gadi. Es apmeklēju divvalodīgo skolu, tur mēs mācamies angļu un vācu valodā.

Londona ir Lielbritānijas galvaspilsēta. Kad pie mums kāds atbrauc ciemos, mēs ejam aplūkot pilsētu. Svētā Pāvila katedrāle ir lielākā baznīca pasaulē. Akustika ir pārsteidzoša: ja baznīcā savā starpā saucukstas, tad telpas otrā malā var visu saprast. Pazīstamākās apskates vietas Londonā bez Tauera tilta ir milzu panorāmas rats vai „Madame Tussaud’s” vaska figūru muzejs, kur var redzēt pazīstamas personas, kuras ir atveidotas no vaska.

Manā draudzē centrālajā Londonā es labprāt satiekos ar citiem bērniem. Pēc dievkalpojuma mēs vēl paliekam kopā un baudām ēdienus. Te ir sastopami dažādi ēdieni no visām pasaules malām, jo mūsu draudzē cilvēki ir nākuši no dažādām pasaules zemēm.

Labā dzīve ir tajās vietās, kur mājoklis ir tuvu liedagam. Jūras krastā es labprāt

ķeru krabjus, kurus apskatot es atkal nolieku smiltis. Bez tam es vēl labprāt braucu ar velosipēdu, trenējos karatē vai kaut ko veidoju. Šos pūkus es pagatavoju skolā, kad mēs dzirdējām stāstu par pūka meitu.

Attēls: © fizkes - stock.adobe.com, © Halfpoint - stock.adobe.com

Pasargāt dzīvību – kur tas vien iespējams

Kaut arī vienmēr pastāv personiskie uzskati un pamatojumi par grūtniecības pārtraukšanu, taču baznīcas viedoklim ir vienmēr jāpiešķir īpaša nozīme.

Ar grūtniecības pārtraukšanu tiek saprasta mērķtiecīga neskartas grūtniecības pārtraukšana. Embrijs jeb auglis tiek apzināti nogalināts. Sociālā ziņā aborta pieļaujamība ir strīdīgs jautājums. Tiek diskutēts par embrija jeb augļa eksistenci saistībā ar sievietes pašnoteikšanās tiesībām, vecāku atbildību, kā arī reliģiskajiem likumiem un ētiskajiem priekšstatiem. No tā seko dažādi nosodījumi un juridiskie noteikumi.

Blakus medicīniskajam riskam, pārtraucot grūtniecību, var iestāties arī psiholoģiskas sekas. Tāpēc ne tikai mātei, bet abiem vecākiem kopā nepieciešams padomāt par medicīniskām sekām, kā arī sociāliem un psiholoģiskiem aspektiem grūtniecības pārtraukšanas gadījumā.

Dzīvības aizstāvis

Dzīvība ir dota no Dieva. Cilvēka dzīvība ir jāpasargā un jāasaglabā. Jaunapustuliskā baznīca ir dzīvības aizstāvis.

Dzīvība iesākas, saplūstot kopā olšūnai ar spermas šūnu. Apauglotā olšūna kļūst par indivīda dzīvību, un tā bauda tiesības būt aizsargātai. Bērna dzīvības tiesības nedrīkst tikt ignorētas. Bērns no kristīgās ticības skatījuma ir Dieva dāvana, un katrs cilvēks ir Dieva gribēts, radīts un mīlēts, un tā ir Dieva dāvana. Līdz ar ieņemšanas brīdi - ar olšūnas apaugļošanu - cilvēks tiek uzskatīts par dvēselisku būtni.

Piektā baušļa pārkāpšana

Jaunapustuliskā baznīca iestājas pret grūtniecības pārtraukšanu, jo tas ir piektā baušļa pārkāpšana. Smagais grēks Dieva priekšā, kas ir saistīts ar to, varbūt dažāds; tikai Dievs to var izmērīt. Grēcinieka atziņa un griba par savu rīcību šeit ir izšķiroša; tāpat noteiktu lomu var spēlēt dažādu faktoru ietekme, kā, piemēram, dzīves situācija, sabiedriskā struktūra, valsts tiesiskie normatīvi, ārkārtas gadījumi.

Pieredze māca, ka arī ticīgiem kristiešiem grūtniecības pārtraukšana ir svarīga tēma. Pamatojums, kāpēc būtu jāpārtrauc grūtniecība, vienmēr ir individuāls, taču tas ir atkarīgs no apkārtējās sabiedrības izturēšanās un uzskatiem.

Ja pēc ārstu ieskatiem tiek apdraudēta mātes dzīvība grūtniecības laikā, tad ir jāglābj mātes dzīvība. Tomēr arī šajā gadījumā tiek pārkāpts piektais baušlis, kaut arī vaina

vairs nav tik lielā apmērā. Citos grūtniecības pārtraukšanas pamatojumos var būt kāda alternatīva, lai iznēsātu bērnu līdz galam un nodotu adoptīvai pēc dzemdībām.

Personīgā atbildība un pastorālā aprūpe

Lēmuma apmēra dēļ arī apustulis ir jāiesaista šajā lēmuma procesā. Tam pamatā ir dvēseles aprūpe. Mātes vai pāri, kas ir domājuši par medicīniskiem, personiskiem un teoloģiskiem aspektiem, drīkst paļauties uz to, ka baznīca respektē viņu personisko lēmumu par vai pret grūtniecības pārtraukšanu un tā sniegs objektīvu dvēseles aprūpi.

Ievērojot baznīcas atziņas par grēku un vainu un ar to saistītām sekām, baznīca iesaka abiem vecākiem atpazīt Dieva priekšā iesākto grēku un lūgt no Viņa piedošanu. Grūtniecības pārtraukšana sabiedrībā ir ļoti jūtīgs jautājums. Un šajā gadījumā amatnesēju klusēšanas pienākumam ir ļoti liela nozīme!

Dzīvības briesmas mātei

Ja sievietei tiek konstatēts skaidri un neapšaubāmi dzīvības draudi, saistīti ar grūtniecību, tad baznīca noliek malā savas nopietnās bažas par grūtniecības pārtraukšanu un iestājas par to, lai glābtu mātes dzīvību.

Attiecīgā situācijā tiek ieteikta ārstu aprūpe, pamatojoties no drošības viedokļa grūtniecības pārtraukšanā, pirms vēl var iestāties draudi dzīvībai. Rūpīga apsvērsana vienmēr ir ieteicama un pamatota.

Nopietns kaitējums bērnam

Šo nopietno kaitējumu iemesls var būt ārējo faktoru ietekme grūtniecības laikā, kā alkohols, infekcijas slimības vai medikamentu blakus iedarbība, bet sekas - atmiņas defekts, hromosomu traucējumi. Daudzās zemēs ir attiecīgas medicīniskas vadlīnijas, pēc kurām paaugstināta riska gadījumā, kā, piemēram, iedzimtu slimību vai grūtnieces vecuma dēļ, ārsti iesaka veikt speciālu pirmsdzemdību diagnostiku. Pirmsdzemdību diagnostika koncentrējas uz varbūtējiem defektiem, bet tā tomēr nespēj aptvert visus kļūdainos veidojumus un it īpaši smagu invaliditātes pakāpi. No otras puses, tā nespēj arī garantēt vesela cilvēka piedzimšanu.

Dažās valstīs ir pienākums, ka pirms diagnozes noteikšanas ir padziļināta konsultācija par iespējām un konsekvencēm šādu izmeklējumu veikšanai, lai, piemēram, mātei vai abiem vecākiem atvieglotu izšķiršanos par vienu vai otru lietu. Vecākiem ir tiesības „nezināt” un noraidīt piedāvātos pirmsdzemdību izmeklējumus. Ja tiek konstatēti smagi fiziskie vai garīgie traucējumi un par to tiek paziņots vecākiem, bieži vien tas rada reakciju, kas līdzinās sērošanai. Cerība uz veselu bērnu tiek noārdīta, viņi to it kā pazaudē un spontāni novēršas no bērna ar invaliditātes pazīmēm. Šajā situācijā padoms pārtraukt grūtniecību ir pārsteidzīgs lēmums. Sākotnējā vecāku nostāja pret bērnu invalidu var grūtniecības laikā mainīties, un beigu beigās šis bērns tiek pieņemts ar patiesu mīlestību.

No pieredzes ar cilvēkiem invalīdiem un to ģimenēm var secināt:

- Dzīve pati par sevi, neskatoties uz invaliditāti, ir vērtība.
- Dzīve, neskatoties uz invaliditāti, var būt piepildīta.
- Invalīdi paši nosaka savas dzīves likumus un, cik vien iespējams, ir laimīgi par to.
- Ne visai reti vecākiem attīstās īpaša mīlestība attiecībā pret saviem invalīdu bērniem.
- Cilvēki ar invaliditāti vai slimību bieži vien ir apdāvināti ar īpašām spējām.
- Piemēram, cilvēki ar 21. hromosomas trisomiju var attīstīt augstu sociālo kompetenci, kas var bagātināt ģimeni.
- Bērni invalīdi var piepildīt laulības un ģimenes dzīvi.
- Var būt noderīgi nodibināt kontaktus ar citām līdzīgām ģimenēm un atbalsta grupām.

Dažkārt pirmsdzemdību diagnostikā kļūdainā formācija tiek uzlūkota atsevišķi no dzīves pēc dzemdībām vai akcentējot iespēju, ka bērns īsi pēc piedzimšanas varētu nomirt, tāpēc ārsti bieži vien piedāvā grūtniecības pārtraukšanu.

Kaut arī ir cilvēciski saprotami pamatojumi noraidīt bērnu ar smagu invaliditāti, taču baznīcas viedoklis ir jāiekļauj lēmuma pieņemšanā. Ja pastāv vēlme sarunai ar dvēseles aprūpētāju, tad vispirms jāvērsas pie apustuļa amata nesēja, kas organizē dvēseles aprūpi. Būtībā ir jāsaprot, ka slimu cilvēku vai to, kuri nav vēlami, nogalināšana ir pretstatā ar kristīgo mācību. Pie tā pieder arī dzīvības nonāvēšana, kura varbūt pēc savas piedzimšanas nodzīvos tikai īsu mirkli un nomirs. Dvēseļu aprūpētājam neatkarīgi no īstenotā lēmuma jāturpina pilna dvēseļu aprūpe bez noteikumiem un aizspriedumiem.

Grūtniecības iestāšanās pēc izvarošanas

Sievietes, kuras ir izvarotas, ir ievainotas gan miesīgi, gan arī dvēseliski. Viņas bieži vien cieš no posttraumatiskā stresa sindroma. Tas var nozīmēt murgus, kuros pārdzīvojums atkārtojas, emocionālo kurlumu, lecīgumu, hiperuzbudinājumu un bailes, izvairīšanos no sociāliem kontaktiem, kā arī seksuālajām attiecībām.

Iestājoties grūtniecībai pēc izvarošanas, piedzīvotais notikums var pastiprināties caur piedzimušo bērnu. Un var notikt tā, ka mātes agresivitāte un sarūgtinājums, kas radies no piedzīvotās brutalitātes, var tikt vērsti uz nevēlami piedzimušo bērnu. Ja sieviete to apzinās, tas var novest pie vainas apziņas un turpmākiem psihiskiem traucējumiem. Un šis spriedzes komplekts var negatīvi ietekmēt arī bērna attīstību.

Problēmas, kuras var iegūt būtisku nozīmi brutalitāti piedzīvojušas sievietes dvēseliskajā aprūpē:

- var būt nevēlēšanās runāt, paust savas izjūtas, it īpaši sarunā ar vīrieti/ dvēseļu aprūpētāju (jādomā par attiecīgi sagatavotām ticības māsām, kuras šajā gadījumā var būt sarunu partneres);
- var tikt salauzta viņu pašcieņa;
- viņas var justies netīras;
- dažas sievietes jūtas nepatiesi līdzvainīgas.

Pamatu pamatos ir jāizvairās no tā, lai meklētu savu vainu notikušajā brutalitātē. Šajā gadījumā ir ieteicams regulārs kontakts ar psihoterapeitu. Sieviete nedrīkst atturēties no iesnieguma iesniegšanas, lai varētu ierosināt krimināllietu. Jāatceras, ka dvēseļu aprūpētājs ir dzimušās dzīvības aizstāvis. Tāpēc tiek pievērsta lielāka uzmanība sieviešu pārdzīvojumiem, bet uzmanība tiks vērstā arī uz bērna izņemšanu un adopcijas iespējām.

Aizbildniecībā esošās sievietes

Atkarībā no to slimības veida un izpausmes smagi fiziski vai psihiski slimie nevar uzņemties atbildību par notiekošo, tāpēc likumīgā kārtā pārstāvētiem vecākiem tiek dots uzdevums pārņemt šo atbildību. Šajos gadījumos pēc būtības slimajiem vecākiem – abiem vai vienam – nav iespējas uzņemties rūpes par viņu bērnu.

Tādās situācijās tiek pārdomāts, vai ir kāds cits, kurš spētu uzņemties atbildību par bērnu, vai arī jālemj par grūtniecības pārtraukšanu.

Baznīca neatteiksies no savas ieņemtās pozīcijas, taču tā respektēs atbildīgo personu uzņemtās saistības un respektēs to lēmumus.

Nepilngadīgo grūtniecība

Nepilngadīgo grūtniecības gadījumā var rasties problēmas, ja vēl ir jāturpina mācības un personas attīstība vēl nav sasniegusi pieauguša cilvēka līmeni. Bieži vien grūtniecei nav arī savu ienākumu. Līdz ar to viņa nevar pati pilnībā aprūpēt bērnu, kā arī šajā gadījumā lēmumu par grūtniecību nevar izņemt viena pati.

Lai atbalstītu viņu šajā situācijā un lai varētu pieņemt jauno dzīvību, būtu vēlams, ka arī bērna tēvs, kā arī grūtnieces vecāki tiktu iesaistīti. Tam, protams, ir nepieciešama grūtnieces piekrišana. Konsultāciju centri var sniegt informāciju par finansiālo un sociālo atbalstu.

Grūtniecības pārtraukšana un vaina

Grūtniecības pārtraukšana ir pietā baušļa pārkāpšana un līdz ar to ir grēks. Atbildība par grūtniecības pārtraukšanu gulstas uz abiem vecākiem vienlīdzīgi. Ar grēku saistītā vaina Dieva priekšā var būt neliela - atbilstoši dažiem no iepriekš uzrādītajiem apstākļiem. Taču praktiskā pieredze parāda, ka šādas situācijas skartajiem vainas sajūta ir ievērojami lielāka. Lūgt Dievam piedošanu un saņemt žēlastību var būt laba palīdzība grūtniecības pārtraukšanas psiholoģiskajai pārvarēšanai.

Adopcija kā alternatīva

Kā alternatīva plānotai grūtniecības pārtraukšanai pastāv iespēja atdot bērnu adopcijai. Adopcijas gadījumā izveidojas vecāku un bērnu attiecības neatkarīgi no tā izcelsmes.

Līdztekus adopcijai, kurā starp bērna miesīgajiem vecākiem un tā jauno ģimeni nepastāv nekāda saikne, pastāv iespēja tā saucamajai daļēji atklātajai adopcijai, kurā starp miesīgajiem vecākiem un adoptētājiem var pastāvēt ilgstoši kontakti. Atklāta adopcija bieži vien pastāv ģimenes vai draugu lokā.

Profilakse ar kontracepcijas palīdzību

Ģimenes plānošana ar tādu metožu vai medikamentu palīdzību, kas novērš olšūnas un spermatozoīda saplūšanu, tiek atbalstīta, lai novērstu nevēlamu grūtniecību ar iespējamām aborta sekām.

Kopsavilkums

Jaunapustuliskā baznīca sevi izprot kā dzīvības aizstāvi. Apaugļotā olšūna jau ir individuāla dzīvība, kurai ir tiesības uz aizsardzību. Jaunapustuliskā baznīca noraida grūtniecības pārtraukšanu, jo tā ir pietā baušļa pārkāpšana. Ar to saistītā vainas apziņa Dieva priekšā var būt ļoti dažāda atkarībā no apstākļiem. Pat ja ir cilvēciski saprotami iemesli pārtraukt grūtniecību, lēmuma apmēra dēļ baznīcas viedoklim ir jāpiešķir īpašs svaram. Māte vai pāris, kuri ir domājuši par medicīniskajiem, personīgajiem un teoloģiskajiem aspektiem, drīkst pajauties uz to, ka baznīca respektē viņu autonomo lēmumu par vai pret grūtniecības pārtraukšanu un objektīvi rūpēsies par viņiem.

Iespiests
Izdevējs: Žans Luka Šneiders
Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice
Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH
Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija
Izdevējs: Peter Johanning

Photos: Jessica Krämer, Oliver Rütten

Amats, sievietes un Bībele

Jautājumam „kas” seko „kurš”. Jau 2021. gadā svarīgs jautājums dienas kārtībā bija amata izpratnes padziļināšana. Tika dotas pirmās atbildes, kā arī detalizēts iztirzājuma plāns.

Kopš 2014. gada norit darbs pie amata izpratnes formulējuma. Līdz šim rezultāts ir pietiekams atbilstoši teoloģiskajiem pamatlukumiem. Kopš 2019. gada Vasarsvētkiem notiek koncentrēšanās uz trīs pakāpju amata struktūrām.

Pēc atbildēm uz „kas” seko jautājumi, kas sākas ar „kurš”. Par šo tēmu pirmapustulis Žans Luka Šneiders izteicās jau 2014. gada Starptautiskajā baznīcas dienā, paužot, ka uzskats „mums nav pietiekami daudz vīriešu, tāpēc jāļauj sprediķot arī sievietēm” nav pietiekams pamatojums. Bez tam tika runāts arī par jautājumu, kā to akceptēs draudzes.

Sievietes un vīrieša līdzvērtība

To, kā šie ieteikumi skan šodien, 2021. gadā intervijā izklāstīja baznīcas vadītājs. Attiecīgo lēmumu pieņemšana notiek pēc pamatjautājumu uzdošanas: ko par to saka Dievs, ko saka Bībele, ko saka baznīca, ko par to saka reģionālā kultūra.

Pirmais jautājums – par Dieva gribu – ir atbildēts, pamatojoties uz Bībeles aprakstiem radišanas procesā. 2020. gada novembrī par šo jautājumu diskutēja arī apriņķa apustuļu sanāksmē, un, sākot no 2021.gada marta, tika

Apriņķa apustuļa palīgi, apriņķa apustuļi un pirmapustulis apriņķa apustuļu konferencē

publicēta tēma „Vīrieša un sievietes līdzības Dieva attēlam”. Tēmas galvenie apgalvojumi ir šādi:

Vīrietis un sieviete ir līdzvērtīgi Dieva attēlam. Viņi ir viens otram nepieciešami un vienlīdz vienādā cieņā un būtībā.

Sieviete un vīrietis ir radīti kā līdzvērtīgas būtnes, kuru uzdevums ir sargāt un rūpēties par radījumu. Turklāt Dievs nav piešķīris vienam vai otram valdīšanas vai iedarbības pārākumu.

Izpratne par sievietes un vīrieša uzdevumiem ir dažāda, tā atspoguļojas sociālās un politiskās attīstības vidē cilvēku sabiedrībā.

Saturs pirms sastādītāja

Otrs jautājums – saskaņā ar citiem Bībeles pierādījumiem – ir dubultdarbs: kas pamudināja Jēzu apustuļa amatam pasaukt tikai vīriešus? Un ko saka pirmbaznīca par sievietes lomu?

Saistībā ar šo Jaunapustuliskā baznīca 2021. gadā deva vadlīnijas Bībeles skaidrošanai. Šis saturs norāda uz bībelisko grāmatu garīgo autoritāti un nevis paša autora vārdu.

Secinājumi ir šādi:

- „Dievs ir visu bībelisko grāmatu autors. Visu bībelisko rakstu autoritāte balstās dievišķajā inspirācijā un nav atkarīga no autora, vai tie būtu apustuļi un pravieši vai ne.

Tādējādi atzīnai, vai rakstiem ir viens vai otrs autors, nav nekādas saistības ar šo rakstu autoritāti.

- Apustulāta autoritātes mērķis nav atrisināt atsevišķas ekseģētiskas problēmas. Daudz vairāk tā ir dota, lai nodrošinātu baznīcas mācības un tās sludināšanas tīrību.”

Patstāvība savā tempā

Tik tālu ir skaidrs: baznīcas vadība nevēlas radīt spiedienu, lai pieņemtu vienu vai otru lēmumu. „Tēma ir svarīga, tāpēc nedrīkst rīkoties pārsteidzīgi un ņemt vērā tikai sabiedrības tendences,” teica pirmapustulis pēdējā apriņķa apustuļu sanāksmē. „Mēs ejam savu gaitu, mēs izšķiramies par Jaunapustulisko baznīcu kopumā, ne par vienu vai otru pusi.”

Tomēr pašreizējā lēmumu pieņemšanas procesā ir viena būtiska atšķirība. Savā sabiedriskajā darbībā baznīca ir atvērtāka vairāk nekā jebkad agrāk: šoreiz baznīcas mediji tēmas attīstībā ir klātesoši no paša sākumu un tiek informēti par visām detaļām.

Apskats

- 15.04.2022 Ženēva (Šveice)
- 17.04.2022 Osnabrika (Vācija)
- 24.04.2022 Hamburga-Ependorfa (Vācija)
- 01.05.2022 Sidneja (Austrālija)
- 08.05.2022 Madanga (Papua Jaungvineja)
- 22.05.2022 Berlīne (Vācija)
- 26.05.2022 Švābijas hallē (Vācija)
- 29.05.2022 Bohuma (Vācija)
- 05.06.2022 Buenosairesā (Argentīna)
- 18.06.2022 Hiundaponde (Zambija)
- 19.06.2022 Mazabuka (Zambija)

New Apostolic Church
International

